

สัมภาษณ์พิเศษ

เรื่อง : ร. ลิวเฉลิมวงศ์ e-mail : r.luck072@gmail.com ภาพ : เจริญ เพ็ชรกิจ

แห้ว พันธุ์ล้าน

ป้าเหรียญ สกุลเกศทิพย์
เจ้าของนาแห้วและร้านขายแห้วที่ตลาดไท

หากชีวิตล้าเค็ญ
ก็จะเห็นคุณค่าของความรวย
หากรวยมากๆ
ก็มักไม่เข้าใจรสชาติของความล้าเค็ญ
แต่ป้าคนนี้.. ได้รับแต่ความล้าเค็ญ
จนไม่คิดว่าตัวเองจะรวย

มาในวันนี้ป้าเหริญรวย จึงทำแต่บุญ เพื่อไม่ให้กลับไปสู่ความล้าเค็ญ

ป้าเหริญ สกุลเกศทิพย์ เจ้าของร้านขายแห้วที่ตลาดไท ที่ปลูกแห้วไว้ขายจนเป็นที่รู้จักอย่างมากในอำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี

“ป้าเป็นคนสุพรรณบุรี มีพี่น้อง ๖ คน เราต้องอยู่กันอย่างอดคัดัดสน ตั้งแต่เล็กต้องเร่ร่อนกันไปเรื่อย ๆ เพราะไม่มีบ้านเป็นของตัวเอง ที่ดินทำกินก็ไม่มี พ่อแม่ก็มีอาชีพที่ไม่แน่นอน ต้องรับจ้างเขาไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งป้ามาแต่งงาน ชีวิตก็ไม่ได้สบายขึ้นเลย ต้องไปรับจ้างเขาแบกไม้จากโรงเลื่อยรับจ้างหุงข้าว รับจ้างขนทราย ใช้พลั่วตักทรายจนเต็มรดคันใหญ่ ๆ ได้เงินคันละ ๑๐ สลึง คันหนึ่งก็ต้องทำกันเป็นชั่วโมง บางทีรถขนทรายเข้าตอนตี ๑ ตี ๒ ก็ต้องรีบออกไปขนให้เสร็จ ทำงานเหนื่อยโหมกกายทั้งวัน ไม่เป็นเวลา ป้าต้องช่วยสามีทำงานเนื่องจากรายได้ไม่พอใช้ เพราะเขาเป็นช่างไม้ได้เงินวันละแค่ ๒๒ บาท

ชีวิตป้าขัดสนมาก จนมาก จนสุดท้ายป้ากับสามีต้องเปลี่ยนอาชีพมารับจ้างยาเรือที่ร้ว เราได้เงิน

ค่ายาเรือลำละ ๑๐๐ บาท แต่ ๑ ลำเราใช้เวลาทำถึง ๑๐ วันถึงจะเสร็จ ช่วงนั้นลำบากที่สุด เพราะเราต้องเลี้ยงลูกถึง ๓ คน ข้าวแต่ละมื้อก็กินกันอย่างอด ๆ อยาก ๆ คือ ข้าว ๑ ถ้วย ขยำกับไข่ต้ม ๑ ใบ ต้องแบ่งให้ลูกกินถึง ๓ คน

ตอนนั้นครอบครัวป้ายังไม่มีบ้านอยู่ ต้องมาอาศัยอยู่อย่างแออัดในบ้านพักคนงานที่เขาสร้างให้เราต้องนอนบนไม้กระดานด้าน ๆ เพราะเสื่อสักผืนเราก็กินยังไม่มีปัญญาที่จะซื้อปูให้ลูกนอน

ต่อมาไม่นานนัก..สามีป้าก็มาล้มป่วยเสียชีวิตตอนนั้น.. ทุกคนในครอบครัวของเราเสียใจกันมากหน้าซึ้งยังไม่รู้ขนาดว่าพวกเราจะเอาอะไรกินสภาพป้าตอนนั้นกลายเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวที่ต้องเลี้ยงลูกถึง ๔ คน เพราะเสาหลักของครอบครัวตายจากพวกเราไปแล้ว อีกทั้งลูกคนที่ ๔ ของป้าก็เพิ่งคลอดได้แค่ ๓ เดือนเท่านั้น ช่วงนั้นป้าก็ต้องไปรับจ้างเขาทำทุกอย่าง คือตั้งแต่เช้าก็ต้องรีบไปเก็บผักบุ้งรับจ้างปอกแห้ว ทำขนมขาย ทำเสร็จก็ใส่รถเข็น

งานศพของสามีป่าหริยญ
นำความเสียใจมาสู่ทุกคน
ในบ้าน

“

สามีป่าก็มาล้มป่วยเสียชีวิต ตอนนั้น.. ทุกคนในครอบครัวของเราเสียใจกันมาก หน้าซ้ายยังไม่รู้ขนาดว่าพวกเราจะเอาอะไรกิน สภาพป่าตอนนั้นกลายเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวที่ต้องเลี้ยงลูกถึง ๔ คน เพราะเสาหลักของครอบครัวตายจากพวกเราไปแล้ว

”

ขายไปเรื่อยๆ ลำบากแค่ไหนก็ต้องทน เพราะป่าไม่มีทางเลือก

จนกระทั่งวันหนึ่ง **น้องสำเนา เจกแสงทอง** คนบ้านอยู่ใกล้ๆ กันมาหา เขาก็มาเล่าเรื่องหลวงปู่วัดปากน้ำให้ป่าฟัง และก็มีมาชวนป่าให้ทำบุญหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำองค์แรก (ปี ๒๕๓๗) จากเดิมที่ป่าศรัทธาหลวงปู่ท่านอยู่แล้ว พอฟังเขาแล้วป่าเกิดศรัทธาอยากทำบุญด้วยมากๆ ป่าจึงตั้งใจทำบุญด้วย ๑๐๐ บาท เป็น ๑๐๐ แรกของชีวิต ซึ่ง ๑๐๐ นี้ มันหมายถึงเงินค่าข้าวของคนในครอบครัวเราทุกคน ที่จะกินอยู่กันได้ถึง ๑ สัปดาห์ แต่ป่าก็เอาออกมาทำด้วยความปลื้มปีติอย่างที่สุด เพราะตลอดชีวิตที่ผ่านมา เนื่องจากเราไม่มีจะกิน การทำบุญแต่ละครั้งจะทำได้เต็มที่ก็แค่ ๕ บาท หรือ ๑๐ บาทเท่านั้น

และจากเงิน ๑๐๐ บาทนี้เอง ป่าก็ตั้งใจอธิษฐานบอกกับหลวงปู่ว่า **ขอให้หลวงปู่ช่วยให้ลูกมีชีวิตที่ดีขึ้นกว่านี้** และนับจากนั้นมา น้องสำเนา ก็มักจะมาชวนป่าให้มาวัดบ่อยๆ จนสุดท้ายป่าก็ยอมมากับเขา แล้วก็ไปกราบพระที่โบสถ์ อธิษฐานกับท่านว่า **ขอให้มียศกระบะไว้ค้าขายสักคันหนึ่ง** ป่าอธิษฐานขอทุกๆ ที่ดูแล้วไม่มีทางเป็นไปได้เลยว่า คนยากจนอย่างป่าจะมีรถได้ จนกระทั่งพอลกลับมาบ้าน ก็มีเหตุ

อัศจรรย์เกิดขึ้น คือ มีคนชวนป่าให้ไปดูรถกระบะเป็นเพื่อน เพราะเขาจะซื้อ ซึ่งตอนนั้น..ป่าเองไม่ได้คิดจะซื้อ แต่อยากไปดูเฉยๆ เพื่อในอนาคตสักวัน หากป่ามีเงินขึ้นมาจริงๆ ก็คงได้ซื้อ แต่เมื่อไปดูแล้วเกิดเหตุการณ์จับปลัดจับฉลุอย่างไรไม่ทราบ คนที่จะซื้อจริงๆ เขาไม่ยอมซื้อ คนขายเขาเลยมัดมือชกพยายามให้ป่าซื้อให้ได้ โดยให้ป่าเอาเงินที่มีอยู่ทั้งหมดคือ ๒,๐๐๐ บาท จองเอาไว้ก่อน ซึ่งป่าก็ไม่รู้จะทำอย่างไร อึดอัดใจมาก แต่ดูเหมือนขัดเขาไม่ได้ จนตอนหลังกลับมาบ้านมาเล่าให้ลูกๆ ฟัง ลูกทุกคนรุมป่าใหญ่เลย ว่าให้ยกเลิกเขาไปเสีย เราจะเอาเงินที่ไหนไปผ่อน จนกระทั่งเรื่องนี้รู้ไปถึงคนแถวบ้านซึ่งอยู่ๆ เขาก็เกิดเห็นใจ และสงสารป่ามาก เขาเลยบอกว่า ให้ป่าไปกู้เงิน ธกส. มาก่อน เขาจะเอาที่ดินส่วนตัว ๒๔ ไร่ของเขาค้ำประกันให้ป่าเอง ตอนนั้นป่าเองก็ตัดสินใจไม่ถูก แต่เหมือนเหตุการณ์มันพาไปจนเราขัดไม่ได้ สุดท้ายก็กู้เงินออกมา ๓๐๐,๐๐๐ บาทเพื่อซื้อรถคันนี้ พอได้รถมาตอนแรกป่าก็ไม่รู้จะทำอย่างไรกับมันดี เพราะไม่มีใครขับเป็น อีกทั้งซื้อมาแล้วจะปล่อยเอาไว้ว่างๆ ก็ไม่ได้ จึงต้องไปรับจ้างบรรทุกอ้อยของคนอื่น แล้วก็จ้างคนขับไปพร้อมลูกชาย ไปเปิดกระบะขายกันที่ตลาดไท พอจ้าง

ป้าก็ตั้งใจอธิษฐาน บอกกับ หลวงปู่ว่า ขอให้หลวงปู่ช่วยให้ลูกมีชีวิตที่ดีขึ้นกว่านี้ และนับจากนั้นมาน้องสำเภาก็มักจะมาชวนป้าให้มาวัดบ่อยๆ จนสุดท้ายป้าก็ยอมมากับเขา แล้วก็ไปกราบพระที่โบสถ์อธิษฐานกับท่านว่าขอให้ มีรถกระบะ ไว้ค้าขายสักคัน ป้าอธิษฐานขอ ทั้งๆ ที่ดูแล้วไม่มีทางเป็นไปได้เลยว่าคุณยายจนอย่างป้าจะมีรถกระบะได้ จนกระทั่งพอกลับมาบ้าน ก็มีเหตุอัศจรรย์เกิดขึ้น

คนขับไปได้ไม่กี่ครั้ง ลูกชายก็พยายามหัดขับเอง เพราะหากหักค่าจ้างที่ต้องให้เขาแล้ว นอกจากไม่ได้กำไรแล้วยังขาดทุนเข้าเนื้ออีก จากนั้นเราก็ไปยืมเงินเขามาทำทุนต่อ ซื้อเผือก ซื้อกระเจบับ ซื้อแห้ว บรรทุกใส่กระบะมาขายเพิ่มขึ้น ช่วงนั้นแห้วเป็นที่ต้องการของตลาดมาก ป้าจึงไปเช่าที่นาเขาเพื่อทำ

นาแห้ว แล้วเอาแห้วมาขายเอง แต่ยิ่งขาย หนี้สินก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพิ่มขึ้นถึงเกือบล้านบาท เพราะเราต้องขายเชื่อ และยังไม่เก็บเงินไม่ได้

ตอนนั้น..คนในครอบครัวเครียดกันมาก ป้าเลยไปหาหมอดู เขาก็บอกป้าว่าให้เลิกขายแห้ว เพราะซื้อมันแห้วๆ ไม่เป็นมงคล หากขายก็จะหมดเนื้อหมดตัว ซึ่งพอกลับมาที่บ้านป้าก็มาปรึกษาลูกๆ ซึ่งลูกๆ ก็รุมป้าอีก แถมไม่มีลูกคนไหนยอมเลิกเลยสักคน ต่างบอกป้าเป็นเสียงเดียวกันว่า เราอุตส่าห์มีอาชีพกับเขาแล้ว จะให้มาเลิกได้อย่างไร ซึ่งในช่วงนั้นเอง..น้องสำเภาก็มาหาเราอีก แล้วก็ชวนเราทำบุญสร้างองค์พระแกนกลางให้หลวงปู่วัดปากน้ำในวันเข้าถึงธรรมของท่านจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท บอกตรงๆ ว่าตอนนั้นเราไม่มีเงินเลย แถมหนี้สินก็ท่วมตัว แต่ทำยังได้ ป้าอยากทำบุญมากๆ เพราะคิดว่า ที่เรารักษาขาดทุน หนี้สินท่วมตัวขนาดนี้ เพราะเราบุญไม่พอ ป้าเลยไปคุยกับลูกให้เอาเงินหมื่นเวียนที่เก็บไว้ในบัญชีของเขาที่มีอยู่ ๓๐,๐๐๐ บาท ออกมาทำบุญก่อน ลูกก็เลยบอกป้าว่า แม่ทำอย่างนี้ หากคนอื่นเขารู้ว่าเรายังใช้หนี้เขาไม่หมดแล้วเอาเงินมาทำบุญ เขาจะว่าเราได้ละ ตอนนั้นป้าต้องพูดกับลูกถึง ๓ วัน กว่าเขาจะยอม คือ บอกเขาให้ทำบุญเถอะ

รถกระบะคันแรกในชีวิตของป้าเหรียญ
ที่ได้มาจากการตั้งใจอธิษฐานขอหลวงปู่

เพราะตอนนี้เราเองก็ยังไม่เห็นหนทางที่จะค้าขายดีขึ้นเลยแม้แต่นิดเดียว ยิ่งทำยิ่งมีหนี้ หากไม่ทำอาจจะแย่ลงไปกว่านี้อีก จนตอนหลังลูกๆ ทุกคนก็ยอม จึงมานั่งอธิษฐานพร้อมกันทั้งบ้าน ขอกับหลวงปู่เลยว่า ขอให้เราขายดีมาก ๆ มีเงินใช้หนี้สินจนหมด มีเงินทำบุญได้มากมาย เราพากันอธิษฐานแล้วอธิษฐานอีก เพราะตั้งแต่เกิดมาเราก็ไม่เคยทำบุญกันมากขนาดนี้มาก่อน มันเป็นเงินก้อนแรกของชีวิตทุกคน เหมือนเป็นเงินล้านของเราเลย

หลังจากทำบุญนี้ไปแล้ว ป้าก็ฝันว่า หลวงปู่ท่านมาหาเราที่บ้าน แล้วป้าก็เข้าไปกราบท่าน แล้วท่านก็ยิ้มให้...

และนับจากนั้นไม่นานนัก ชีวิตของทุกคนในครอบครัวก็พลิกเลย เหมือนมีชีวิตดีขึ้นเพียงอย่างเดียว เพราะเราขายของดีขึ้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แห้วเรามีชื่อเสียงมาก จนมีร้านสุกี้รายใหญ่มารับซื้อแห้วจากร้านเราเป็นประจำ เพื่อไปทำท๊อบทิมกรอบ อีกทั้งเรายังขายแห้วเพื่อให้เขาทำส่งนอกจนเรามีเงินใช้หนี้เกือบล้านจนหมด สามารถมีแผงขายแห้วที่ตลาดไทเป็นของตัวเอง ที่เปิดขายตลอด ๒๔ ชม. มีรถ ๖ ล้อบรรทุกแห้ว ๒ คัน มีรถกระบะและรถ

สี่ประตูรวมแล้ว ๗ คัน อีกทั้งยังมีเงินซื้อที่นาทำแห้วของตัวเองได้อีก ๑๗ ไร่ และซื้อที่ดินเพื่อปลูกบ้านหลังใหม่ได้อีก ๖ ไร่เศษ

ชีวิตเราดีขึ้นอย่างอัศจรรย์พระบุญที่ทำได้ หลวงปู่แท้ๆ ซึ่งนับจากวันนั้น ป้าเองก็มาวัดทำบุญเป็นประจำ แทบไม่เคยขาดอาทิตย์ต้นเดือนเลย ขวนลูกๆ ทุกคนให้สร้างบุญใหญ่อย่างต่อเนื่องเรื่อยมา โดยเฉพาะบุญอะไรที่เกี่ยวข้องกับหลวงปู่ ป้าจะทำแบบทุ่มสุดใจ แล้วอย่างบุญทอดกฐินปีนี้ก็เหมือนกัน ครอบครัวเราทำเต็มที่

ป้าว่านะ..คนฉลาดเขาต้องทำบุญทอดกฐินกันทุกปี เพราะกฐินเป็นกาลทาน จึงได้บุญมากกว่าปกติ ซึ่งแต่ละวัด เขาก็ทอดกันได้แค่ครั้งเดียว เรียกได้ว่าเป็นบุญใหญ่ที่สุดแล้ว ป้าก็เลยทำหน้าที่ชวนคนเขาทำบุญด้วย โดยเอาป้ายใหญ่ๆ มาแขวนที่บ้านและที่ร้าน ชวนคนเขาให้มาหล่อหลวงปู่กันมาก ๆ ให้เขาได้บุญนี้เหมือนอย่างพวกเรา เพื่อเขาจะพลิกชีวิตแบบป้าบ้าง

สุดท้ายนี้ป้าก็ขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณหลวงพ่อย่างสูงสุด ที่นำคำสอนของหลวงปู่ และคุณยายอาจารย์สืบทอดมาถึงป้า ทำให้ป้ามิวันนี้..."

“ ปีนี้ได้ทั้งหล่อทอง ได้ทั้งทอดกฐิน
รวมกันซึ่งเป็นบุญใหญ่ที่สุดแล้ว ป้าก็เลย
ทำหน้าที่ชวนคนเขาทำบุญด้วย โดยเอา
ป้ายใหญ่ๆ มาแขวนที่บ้านและที่ร้านชวน
คนเขาให้มาหล่อหลวงปู่กันมากๆ ให้เขา
ได้บุญนี้เหมือนอย่างพวกเรา เพื่อเขาจะ
พลิกชีวิตแบบป้าบ้าง ”

จากที่เราเดินทางมาหาป่าเหี้ยนถึงสุพรรณบุรี
ทำให้เราได้ข้อคิดที่เยอะมาก เพราะชีวิตป่าเริ่มต้น
จากไม่มีจริงๆ มีเงินทำบุญมากที่สุดในชีวิตครั้งแรก
ก็แค่ ๑๐๐ บาท ที่ต้องแลกกับค่าอาหารของทุกคน
ในบ้านถึงหนึ่งสัปดาห์ ต่อมาทำให้ได้รดคันแรกไว้
ค้าขายแบบไม่ได้ตั้งใจ อีกทั้งยังมีเงินทำบุญมากถึง
๓๐,๐๐๐ บาทครั้งแรก และนับจากนั้นก็จะมีเงินเข้ามา
เรื่อยๆ จนสามารถทำบุญสร้างองค์พระได้ ๒๐ กว่า
องค์ และเมื่อถึงวันนี้ ป้าสามารถทำบุญทอดกฐิน
และหล่อทองหลวงปู่ได้มากเป็นแสนๆ บาท

และนี่เองเป็นสิ่งพิสูจน์แล้วว่า คนจนที่
ติดลบกลับรวยเหลือเชื่อได้จริงๆ ด้วยอานุภาพบุญ
ที่ทำกับหลวงปู่ แม้ท่านจะมรณภาพไปแล้ว เหมือน
กับที่หลวงปู่เคยพูดไว้กับปู่ผองปู่ญาติของท่านว่า
ไม่ว่าท่านจะมีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว คนที่ทำบุญ
กับท่าน ได้บุญไม่ต้องพูดถึงกันละวะ ซึ่งก็คือได้
บุญมากจนประมาณไม่ได้นั่นเอง... ☺